

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. február 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRÖKÖS TÁRSAK

Lekció: ApCsel 18,1-3. 24-26

Alapige: Róma 16,3-5

Köszönsétek Priszkat és Akvilát, akik munkatársaim a Krisztus Jézusban. Ők életemért saját fejüket kockáztatták, és nekik nemcsak én vagyok hálás, hanem a pogányok valamennyi gyülekezete is. Köszönsétek a házukban levő gyülekezetet is.

Imádkozzunk!

Urunk! Valóban boldognak tartjuk magunkat, hogy neked örvendezhetünk, és nemcsak neked örvendezünk, hanem előtted is tesszük ezt. Valljuk és tudjuk, hogy jelenlétben vagyunk, és jelenléd megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint vagy itt közöttünk. Áldunk, hogy jól ismeresz bennünket, ismered az utunkat, életünket, gondolkozásunkat. Ismered az egész múlt hetünket. Te tudod, Urunk, hogy mennyire rászorulunk a kegyelemre, arra, hogy ismét megújíts bennünket, hogy megtisztíts bennünket minden hamisságtól. Cselekedd meg velünk, hogy tiszta kezeket tudjunk felemelni az égre, harag és versengés nélkül.

Köszönjük, hogy az elmúlt hét napjaiban is te hordoztál bennünket. Hisszük, hogy ami az életünkben történt, az nem véletlenül volt, hanem a te akaratodból, Urunk, és ha az előtted való csendben hordoztuk, akár bánat, próbatétel, nehézség volt, azt előbb-utóbb javunkra fordítod, mert mindennel célod van az életünkben, Urunk.

Kérünk, hogy most is szólíts meg bennünket igéden keresztül. Engedd, hogy aki hirdeti, és akik halljuk igédet, rád legyünk hangolva elsősorban, és engedd, hogy meg-lássuk, miben kell megújulnunk, változnunk, milyen bűnöket kell letenni és elhagyni, hogyan szolgálhatunk neked még jobban, még átadottabb és odaadottabb szívvel, lélekkel.

Köszönjük, Urunk, hogy teljes bizalmunk lehet feléd. Ha nem így lenne, kérünk, növeld a hitünket. Áldj meg Szentleked világosságával, hogy most ebben az órában a földtől elszakadjunk, csak tehozzád ragaszkodjunk.

Kérünk, vezesd gondolatainkat, miközben halljuk igédet, és engedd, hogy építő legyen az számunkra, és lássuk meg, hogy van-e nálunk a hamisságnak valami útja.

Légy áldott, Krisztusunk, te nagy, hogy értünk áldozál, és engedd, hogy úgy nézünk rád, mint Urunkra, aki bűnből kihozál.

Ámen.

Igehirdetés

Hallottuk az előbb Pál apostol Római leveléből Isten igéjét, és a Cselekedetek könyve két részletéből is egy kedves házaspár harca tűnt fel előttünk, akiket úgy hívtak: Akvila és Priszilla, vagy rövidítve a feleségnek a nevét: Priszka.

Nem sokszor olvasunk róluk Isten igéjében, de amit olvasunk rólunk, az kimagasló. Olyan emberek állnak itt előttünk ezekben az igékben, mint akik a hit hősei is lehetnének, ha a Zsidókhöz írt levél írója nem fogyott volna ki a szuszából, akkor minden bizonnyal ők is megérdemelnék, hogy ott legyenek. De mindenképpen ott vannak Isten előtt a hit hősei között, nevük pedig beírva az élet könyvébe.

Elmondom, hogyan kaptam ezt az ígét, bár tudom ezt a szószeiken nem illik elmondani, hogy mi vezetett el az ígéig. Csak annyit jegyezsek meg, hogy bizonyára tudjuk, hogy a világszervezetek, ha valamit nagyon fontosnak tartanak, akkor az év egy napját kijelölik. Például a madarak és fák napja valamikor májusban van, mert azt gondolták, hogy annyira pusztítjuk a mi Istentől kapott világunkat és környezetünket, hogy legyen egy nap, amikor sokat foglalkoznak azzal a médiában is, hogy milyen szép az a világ, amiben élünk, és a bűn következtében hogyan roncsoljuk, romboljuk, hogy vágjuk a fát magunk alatt.

Bizonyára tudjuk, hogy a mai nappal kezdődik a „házasság hete”, amikor minden a házasságról fog szólni. Amikor ez a kezdeményezés elindult bő tizenöt évvel ezelőtt, akkor úgy döntöttek, hogy a házasság kérdésének nem is egy napot szentelnek, hanem egy egész hetet. Talán azért, mert ezzel is ki akarták fejezni, hogy nincs minden rendben ezen a területen sem. Itt is nagy pusztítás, rombolás van, és azt gondolták, hogy egy hétig legyen középpontban a házasság mint Isten teremtési rendje, hiszen férfivá és nővé teremtette az embert, egymásnak adta őket, és onnantól kezdve a házasság egy férfinak és egy nőnek egy életen keresztül tartó kizárólagos kapcsolata Isten jelenlétében és szövetségében. Ez a normális helyzet és eset, s ami ettől eltérő, az abnormális, vagyis nem normális.

Azért is van ez így, mert Magyarországon az ötvenes években például százezer házasság kötött. Ez mára a harmadára csökkent, ugyanakkor a válások száma pedig az ötvenes évekhez képest megduplázódott.

Azért adta nekem Isten ezt az ígét és szabadított fel arra, hogy ezen a mai vasárnapon ez a házaspár legyen előttünk, akik lehettek volna a házasság hetének akkori arcai is, ha akkor lett volna ilyen, hogy házasság hete. A házasság hetének mindig van egy ú. n. arca, arcai. Általában egy hitben járó házaspár, akik keresztyének, Istent félik, ezért ők különösképpen középpontban vannak. Reméljük, hogy áldásul volt vagy lesz nekik ez az ú. n. „szereplés”, és inkább a bizonyágtételre esik majd a hangsúly.

Ez a kedves házaspár: Akvila és Priszilla is lehetett volna az akkori házasság hetének az arcai. Nézzük meg, mit tudunk meg róluk Isten igéjében, és ennek fényében vizsgáljuk felül: akik házasságban élnek a házasságukat, akik pedig még előtte vannak, vagy már utána, azok pedig imádságban mit kellene kérniük, miért könyörögniük.

Annyit tudunk róluk, hogy Akvila pontuszi származású zsidó ember volt és feleségével együtt Rómában laktak. Rómából Klaudiusz ediktuma, parancsa, rendelete szerint azonban el kellett menniük a zsidóknak. Ma így mondjuk: kitelepítették őket, bár tudom, hogy ez a szó sokakban kelt még ma is félelmes érzéseket, de akkor is így történt. Zavargások történtek a zsidóságban, lehet, hogy a Krisztus-ügy miatt,

és ezért Klaudiusz jónak látta, hogy ezt a zavargó társaságot arrébb rakja egy kicsit. Ez a kedves házaspár így kerül Korinthusba. Korinthusból majd Efézusba vezet az útjuk, és Efézusból ismét vissza Rómába. Isten ígéjéből — a Cselekedetek könyvéből és a Római levélből — ennyit tudunk róluk. A Timóteusi levélben is szerepel a nevük.

Érdekes, hogy mindig együtt van a nevük. Mindig így említi a Szentírás Akvila és Priszcilla. Ez is mutatja, hogy elválaszthatatlanok voltak egymástól, és ezért a mai szolgálatnak azt a címet adtam: Örökös társak. Nagyszerű, ha egy házaspárról el lehet mondani, hogy „örök társak az élet kegyelmében”.

Egyszer a sárospataki temetőben láttam egy ilyen sírkövet. Szerettem nézni a temetőben a sírköveket, hogy mi van ráírva. Nemcsak az érdekes, hogy ki meddig élt, hanem milyen versek, milyen ige van odaírva. Egyszer egy olyan sírkövet láttam, amelyik kedves hívó atyafiaké volt. A férj-feleség neve után az volt írva: „Örökös társak az élet kegyelmében.”

Ha erről beszélünk, akkor nemcsak arról lehet szólni, hogy majd legyen a sírköveken az, hogy örökös társak az élet kegyelmében, hanem, hogy már itt a földön, míg élünk, jó lenne, ha örökös társak lennénk a házastársunkkal az élet kegyelmében. Jó lenne, ha mi is így élnénk, mint Akvila és Priszcilla, akik nem voltak nagyok a világ szemében, nem voltak híres tudósok, nagy felfedezők, és mégis nevük be van írva az Élet Könyvébe. Nem fizika-könyvekbe van írva a nevük, mert régen elfelejtették volna őket. Nem valamilyen feltalálók gyűjteményében vagy híres emberek gyűjteményében vannak, hanem ettől sokkal nagyobb helyen vannak feljegyezve, mégpedig az Élet Könyvében.

Van az ő életüknek, csendes munkájuknak és az Úrért való szolgálatuknak néhány komoly üzenete a számunkra, amelyeket szeretném végigvenni. Az első lesz a leghosszabb, a többi hat pont már egy kicsit rövidebb lesz, szinte csak megemlítem, hogy mit tudunk meg róluk Isten ígéjéből.

- Az első, a hitükről valami. Nem tudjuk, hogy amikor Rómából Korinthusba mennek, akkor már Krisztus-hitben vannak-e. Mindenképpen hitben vannak, még ha az ószövetségi hitet vesszük is alapul. Honnan tudjuk, és honnan látjuk ezt?

Amikor 49-ben el kell hagyniuk Rómát, a fővárost, otthagyni a műhelyüket, a kapcsolataikat, barátaikat, vagy szeretteiket, és elmenni Korinthusba, egy jóval arrébb lévő városba, akkor nem omlanak össze. Ezt a házaspárt úgy állítja be nekünk Isten ígéje, és úgy tárja elénk életüket, hogy nem kapnak idegösszeroppanást, amikor nekik egy új helyen kell letelepedniük. Ott is elkezdik a munkát, és ott is szolgálatba állnak, és az Úrért tudnak munkálkodni.

Ez azt hiszem, hitükre jellemző. Lehet, hogy ószövetségi hit, lehet, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób Istenébe vetett hit, és még nem a Jézus Krisztus általi, mi Atyánk megszólítással fordulnak az örökkévaló Istenhez, de mindenképpen a szövetséges Isten szövetségébe tartoznak bele. Nem készíti ki őket a sok költözés. Ha nem lettek volna hitben, akkor ők ott összeomlanak. Akkor azt mondták volna: kihúzták a lábunk alól a talajt. Elvesztettük a munkánkat, a megélhetésünket, de nem azt mondják, hanem azt mondják: ahova Isten tett vagy tesz bennünket, ott végezzük hűségesen azt, amit ránk bízott. Ha Ő azt akarja, hogy ott áldás legyen az életünk, akkor erről Ő fog majd gondoskodni.

Eszembe jutottak ilyen történetek: az én valamikori áldott életű lelkipásztorom a megyeszékhely hatalmas gyülekezetében volt igehirdető. Az ötvenes években onnan menni kellett annak, aki evangéliumot hirdetett. Olyan helyekre kellett menni-

ük, ahol nincs busz, nincs vonat, nincs aszfaltút, csak sáros, poros bekötőutak, hogy minél jobban el legyenek szigetelve az Isten hívó népétől. Letették őket egy kicsi gyülekezetbe, ahonnan az előző lelkipásztor azért ment el, hogy éhen ne haljon. A beiktatásán az én harmadik elődöm milyen igét olvasott? Nagyon jól tudta, mindig fején találta a szöveget, hogy milyen igét kell olvasni. Amikor valakit lehelyeznek egy hatalmas gyülekezetből egy kis poros faluba, azt az igét olvasta: „Jól vagyon, jó és hű szolgálóm. Kevesen voltál jó, többre bízlak ezután.” — ez a többre bízás?

Lehet, hogy az ember világi szemmel azt mondaná: köszönöm, nekem ilyen többre bízás nem kell. De Istennél nem így működik, Isten rendje nem ez, hanem az: többre bízlak ezután. És áldás lett ott az élete, mert elindult egy kis ébredés. Sokan megtértek. Jöttek Krisztushoz, szolgálatba álltak, és Isten népének ott lett találkozási helye. Ott lett egy központ, és hirdettetett az evangélium.

A szálak annak az Istennek a kezében vannak, aki tudja mit, mikor, hogyan, miért cselekszik. Ezért a hívó embernek egyetlen dolga van: rábízni magát erre az Istenre, erre a kegyelemre. Ahogy egy énekünk mondja: „Magam rád bízom egészen, hű Uram, én Istenem. Örömben, bánatban, vészben te légy nekem mindenem.”

Aztán a saját életemben én is átéltem ezt, hogy valahonnan el kell jönni, és Isten áthelyez máshova bennünket. Eszembe jutott az a hétfő esti bibliaóra, amelyik napon a pasaréti gondnok úr levelét megkaptam: eljönnék-e ide. Bemegyek a bibliaórára, ahol sokat énekeltünk. Az orgona mellé ülök, és az első ének, amit egy asszonytestvérünk kért, az volt: Igen, Atyám, mert így kedves előtted. Ennek az utolsó versében az van: „Megyek, amerre utam kijelölted.”

Akvila és Priscilla semmi mást nem akar, csak menni, amerre utunkat Isten kijelölte. Nem, ahova ők akarnak menni, nem, ahova ők törekszenek, nem azért, mert ott jobb állás van, vagy jobb munka, vagy jobb fizetés van, hanem azért, mert Isten ott akar használni, és látni akar engem.

Ennek a nagy rendezőnek a csodálatos tanácsa és terve az, amit itt van, hiszen Akvilának 49-ben mennek oda, a következő évben, 50-ben Pál apostol is Korinthusba megy. Odaviszi Isten. Jön Európába, aztán Filippibe, Athénbe, innen Korinthusba, és másfél évig ott marad. És Korinthusban egymásra talál Akvila, Priscilla és Pál. És ez a kedves házaspár az otthonába fogadja az apostolt, és együtt fognak dolgozni és együtt fognak szolgálni is. Akvila és Priscilla lelki életének jellemzője, hogy az apostolt be tudták fogadni. Innen látjuk, hogy valószínűleg megnyílt az ő szívük is. Az Isten munkája előtt csak annak tud megnyílni, akinek megnyílik a szíve, az éléskamrája, a pénztárcája, a könyvelése az evangélium felé.

Ne gondoljátok, hogy Akvilának és Priscillának valamilyen luxus villája volt, mert akkor könnyű lenne azt mondani, hogy elfér az apostol. Valószínűleg nagyon szerény körülmények között éltek. A kitelepítés után előlről kellett kezdeniük mindent. A munkájukat is megosztották — a fizetést is meg kellett osztani. Még eggyel több éhes száj.

Mit jelentett, hogy Akvila és Priscilla ebben az ügyben közös állásponton van? Itt jelenti az, hogy ők örökös társak az élet kegyelmében. Mi lett volna, ha az egyik azt mondja: fogadjuk be Pált, adjunk ételt, készítsünk neki szállást, a másik meg azt mondja: hogy gondolhatsz ilyet!? Egy idegent kerülni? — de ők egyek voltak ebben. Mind a ketten azt mondták: ezt kell tennünk, és örömmel teszik ezt. Kinyílt a szívük, a házuk az Isten ügye felé, és így Isten ügyének terjedését szolgálják. Minden biztonnal tehát hívó emberek voltak, mert az életük arról beszél, hogy ezeket a

megpróbáltatásokat is el tudták hordozni és el tudták viselni. Vallják és tudják azt, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

Valahogy úgy vannak ott, mint Dániel, aki szintén nagy alakja a Szentírásnak. Tudjuk, hogy őt is elhurcolták. Nem örömmel és dalolva ment a fogságba, de az idegen országban, uralomban, környezetben ugyanúgy tud imádkozni, és ugyanúgy megtartja Isten törvényét és akaratát. Isten szerint tud élni, és megtartóztatja magát, nem fertőztetik meg magukat a király ételével.

Egyszer megkérdeztem a harmadik elődömtől, aki szolgálatai után nyugdíjba ment és Békés megyének egy határszélén levő településére költözött, hogy tudott ilyen messzire költözni? Válasz ennyi volt: tudod, én mindenütt jól érzem magam, ahol Jézus van. Ez az Akvila és Priscilla is valahogy így gondolkozhatott: kell menni Korinthusba, aztán Efézusba, onnan vissza Rómába? Semmi baj. Mindenütt jól érezzük magunkat, ahol Jézus van.

Ha valaki közöttetek nincs hitben, akkor azt kell mondjam: mindenütt rosszul fogja magát érezni, ahol nincs Jézus, akár házasságban, akár egyedül: kínlódni fog. De ahol Jézus van, ott biztonságban vagyok. Ahol ott van Jézus, ott biztonságban van az életem. El tudták hordozni tehát az ő megpróbáltatásaikat.

- A második, amit tudunk róluk: nem a munka volt az életük, hanem Krisztus. Ez minden bizonnyal ebből kiderül, ugyanis szorgalmasan dolgoztak, hiszen Isten igéje erre tanítja az embert. Arra, hogy dolgozzon, keresse meg a betevőjét, ne szoruljon másra, ha lehetséges, hanem fáradságos munkával keresse meg a kenyerét. Akvilának és Priscillának nem a munka volt az élete, vagyis nem ennek rendelték mindent alá, hanem e fölé rendelték mindent. Nem az volt az életük, amit a munkájukért kaptak, hanem e fölé rendelték az ő Krisztusuknak való szent és áldott szolgálatot. Mert, ha kell, abba tudják hagyni a munkát.

Akinek a munka az élete, az nem tudja abbahagyni. Az dolgozik vasárnap is, ünnepeken is. De ők abba tudják hagyni, és ha kell, akkor Efézusba mennek, ahol más munka, más szolgálat van, aztán vissza Rómába, ahol már nem is olvassuk, hogy esetleg dolgoztak volna, de a gyülekezetben, a zsinagógában bátran tanítják és vallják meg Krisztusba vetett hitüket és bizalmukat. A munka nem kötözte meg őket, és nem annak rendelték mindent alá. Ezek az emberek megbízhatóak voltak, és terhelhetőek.

- A harmadik, amit olvasunk róluk: mások tanítására is alkalmasak voltak. Tudjuk, hogy Isten igéje szerint a hívő ember mások tanítására is alkalmas. Kiemelem, hogy nem mások kioktatására kap megbízást, hanem mások tanítására. Ugyanis Akvila és Priscilla egy kedves jelenetben úgy áll előttünk, hogy Efézusban, ahol Apollós hirdette Isten igéjét, az akkori kornak a legnagyobb rétora, szónoka, kitűnő elme, iskolázott elme. Akvila és Priscilla csendben ülve észreveszik, hogy valami hiányzik. Egy szobrászművész tanítványa megmutatta a szobrot, hogy a mester mit szól hozzá. A nagymester megnézte, és azt mondta: a szobor kitűnő, csak egy baja van. Mi? — kérdi zavartan a tanítvány. Azt mondja a mester: az, hogy nincs benne lélek.

Amikor Apollóst meghallgatja Akvila és Priscilla, azt mondja: helyén van minden. Fel van építve, ki van dolgozva. Csak egy valami nincs benne: lélek. Nincs élet az egészben. És akkor mit olvasunk? Azt, hogy magukhoz veszik Apollóst és kifejtik előtte nyilvánvalóbban Istennek az útját.

Miért tudják ezt tenni? Azért, mert minden bizonnyal emlékeznek arra, hogy egyszer Pál is így tett velük. A műhelyben nem az időjárásról beszélgettek, nem a napi

politikáról, hogy mit csinált a császár, milyen kormányzók vannak. Pál Krisztusról beszélt nekik. És ez a házaspár egyre inkább növekszik a hitben, a Krisztus isméréseiben. Ezért ők Apollósnak nem azt mondják, hogy te ezt nem jól tudod, hanem azt: mi ezt így hallottuk Páltól. És amit mi hallottunk, azt adjuk tovább. És teszik ezt szelíden, nem mondják: Apollós, te ezt hogy gondolod? Maguk mellé veszik. Micsoda tapintat, alázat és szelídség! Így Apollós áldás lehet tovább, és tudjuk, hogy Korinthusban nagy a munkája és szolgálata. Azért, mert ez a kedves sátorponyva készítő házaspár, aki hol van műveltség, iskolázottságban, tudásban ehhez az emberhez — de alázatban, csendességben, szelídségben pedig magasan van, és elviszi Apollózt a még nagyobb ismeretre, a Krisztus titkának a felismerésére.

- A negyedik, hogy házuknál gyülekezet van. Így olvastuk a Római levélben: „és a te házadnál levő gyülekezetet (egyházat)”. Sokat beszélünk arról, hogy mi az egyház, hol van, ki az? Magas hivatal, Zsinat, — a te házadnál van az egyház. Ott, akik összejönnek imádkozni, akik leborulva könyörögnek, ott van az egyház. Ez a szó: egyház, onnan alakult, hogy régen úgy hívták: idvház, vagy üdvház — üdvösség háza.

Azok a házasságok boldogok, és azok a családok, akiknek a háza üdvösség háza. Meg kell, hogy kérdezze tőled az Úr ezen a mai istentiszteleten: vajon a te házad az üdvösség háza-e? A te hajlékodon rá lehet-e mondani: ez az üdvösség háza. Vagy inkább a veszekedés színhelye? Vagy a mosolyszünetek nagyok? Vagy üdvösség háza, ahol szól a zsoltár, zeng az ének. Kinyílik a nagy családi Biblia és odahajtatják a fejeteket az Isten ígéje fölé, és közös nevezőn vagytok, indultok, leszünk azért, mert a házunk az üdvösség háza, amely befogadta az Úr Jézus Krisztust, mert Ő Úr és Király.

- Az ötödik, hogy Pál munkatársainak nevezi őket a Krisztus Jézusban. Jó, hogy ezt hozzáteszi az apostol. Itt nem a ponyvakészítésre gondol munkatársként. Miért nevezi Krisztus Jézusban ezt a házaspárt munkatársának? Mert így mondhatnám: közös a munkaadójuk. Így mondom: akik azonos cégnél dolgoznak. Ezért munkatársak.

Megint csak azt kell mondani: hol van Pál, a Gamáliel lábainál tanult tudós farizeus, Akvilához és Priszcillához képest? Mégis azt mondja: ezek az én munkatársaim. Munkatárs szó alatt a Biblia nem azt érti, hogy ugyanaz az iskolázottságunk, műveltségünk, származásunk. Nem azt érti, amit mi, hogy a mérnök a mérnöknek munkatársa stb., hanem a Biblia szerint Isten országában munkatárs a vezérigazgató és takarítónő is, mert ugyanannak a cégnek dolgoznak, ugyanaz a munkaadójuk, ugyanonnan kapják a fizetésüket.

És így vannak a Szentírásban a drága munkatársak, hogy mindenkinek megvan az értéke, jutalma, mindenki egy helyről kapja, fenn a mennyekben és mennyekből a jutalmat. Azt mondja Isten ígéje: a mi országunk a mennyekben van, ahonnan a mi megtartó Jézusunkat várjuk. Azt mondja Jézus: az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek az ő cselekedetei szerint. Éppen ezért lerontotta Krisztus ezt a válaszfalat is. Munkatársak lehetnek a nagy apostol és a kicsiny házaspár.

Minden válaszfal csak Krisztus Jézusban tűnik el, romboltatik le, vétetik el az Efézusi levélben írottak szerint.

Befejezésül még egy dolgot közölnöm kell, mert Isten a szívemre helyezte. Akvilának és Priszcillának nem tudjuk, hogy voltak-e gyermekeik. Mi reformátusok azon a véleményen vagyunk, hogy ami nincs a Bibliában, azzal nem foglalkozunk. Éppen ezért mégis egy kicsit megpendítem, hogy ha Akvilának és Priszcillának voltak gyermekeik, akkor is igaz, amit róluk ír a Szentírás, mert a gyermekeik nem be-

folyásolták, nem akadályozták őket az Isten szolgálatában. De inkább amelletts vagyok, hogy nem voltak gyermekeik. Hiszen ez a költözés nagy tehertétel volt. Ha nem voltak gyermekeik, akkor pedig az az üzenete az igének a számunkra: látjátok, ez a házaspár így is tudott teljes szolgáló életet élni.

Valószínűleg eszébe jutott, hogy milyen jó lenne, de nem vádolták Istent azzal, hogy nekik miért nem adott valamit, hanem teljes szolgáló életet éltek így is. Jobb név adatott nekik, mint fiakban tovább élő név. Ott volt az ő nagy családjuk. Isten mégis adott nekik családot: a te házadnál lévő egyházat.

Így élt ez a házaspár. Akik házasságban vannak, azokat bíztassa Isten igéje, hogy így lenne jó élni. Bíztassa Isten igéje a házaspárokat itt, meg akik hallják ezt az igehirdetést, hogy lehet újat kezdeni, mert Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Lehet mostantól kezdve bevallani: Uram, nem így élünk, mint Akvila és Priscilla, de mostantól kezdve szeretnénk rád hangolva élni. Még csak nem is egymásra hangolva, hanem Krisztusra hangolt életet élni.

Ha valaki pedig házasság előtt van, mert a fiatalok talán még előtte vannak, azokat pedig biztatom arra: ilyen házastársat kérjenek, keressenek maguknak. Így járjanak nyitott szemmel, hogy ki az, akivel így tudok nemcsak együtt élni, hanem együtt szolgálni, akivel betölthetem Istentől rendelt feladatomat és küldetésemet. Akik pedig házasság után vannak, mert özvegyek vagy egyedülállóak, azoknak mondom: most már tudják, hogy miért kell imádkozni. Azért, hogy legyenek ilyen házasságok, mint az Akvila és Priscilla házassága, és törekedjenek arra, hogy ha egyedül is vannak, találják meg azt a közösséget, akivel együtt tudnak imádkozni, együtt tudnak szolgálni, és akikkel ők is örökös társak az élet kegyelmében.

Énekeljük, ami szép imádság legyen számunkra, gondolva Akvila és Priscilla odaszánt, áldott életére: 689. dicséretet: Tégy Uram engem áldássá!

Imádkozzunk!

Urunk, olyan sokszor kérünk áldást, hogy gazdagítsd meg az életünket, és olyan kevésszer kérjük: Tégy áldássá bennünket. Tudjuk az igének a kijelentését pedig: Megáldalak, és áldás leszel.

Köszönjük, hogy világossá teted és teszed a számunkra, hogy nem a te áldásod a végcél, hanem az, hogy a te áldásod folytán áldássá lehessünk mások számára. Hogy környezetünkben világítani tudjunk, és rámutatni ezzel a te dicsőségedre, hatalmadra, nagyságodra és fenségedre.

Köszönjük, Urunk, ha ezt ketten együtt tehetik, és ha ezt házaspárok tehetik együtt, mert egy az útuk, egy a céljuk, egy a szívük és mindenük egy, mert te egygé teted, egy utat és egy szívet adtál nekik.

Kérünk, bocsásd meg bűneinket, Urunk, amelyet a házasságban elkövetünk, amikor nem szeretjük eléggé a társunkat, ha ingerültek vagy idegesek vagyunk.

Köszönjük, hogy mégis te bűnbocsátó Úr vagy, aki szent és csodálatos módon tartod össze a hívő házasságokat is. Köszönjük, hogy minden terhet, nehézséget, próbát veled együtt lehet és érdemes megharcolni.

Köszönjük ennek a kedves házaspárnak az életét, és jó lenne, Úr Jézus, ha mi is valami hasonlót tudnánk élni, és a magunk helyén így tudnánk munkálkodni. Nem keseregve, panaszkodva, zsörtölődve, nem keresve bűnbakokat, hogy miért, hogyan kerültünk ebbe a helyzetbe, hanem előrenézni, elindulni, hittel indulni, és tőled bátorságot véve reád bízni újból és újból az életünket.

ÖRÖKÖS TÁRSAK

Köszönjük, hogy lehet mindig teljes, örömteli, boldog életet élni, mert te megbékéltetted bennünket a Golgotai kereszted vére által a mi Atyánkkal, és egyre jobban kiábrázolódhat rajtunk a Krisztus és a bűn miatt összetört Isten-kép.

Kérünk, Urunk, munkáld meg bennünk, növeld hitünket. Áldd meg, kérünk, betegeinket. Áldd meg öregjeinket, a gyermekeket, akik hallgatják a termekben az igét. Áldd meg fiataljainkat, Urunk, és engedd, hogy fel ne költse a szerelmet, míg nem te akarod. A te néped között keressék a párjukat, hogy úgy tudjanak szolgálni, mint Mózes szülei. Úgy tudjanak szolgálni, mint Akvila és Priscilla, hordozva terheket, és részesülve az örömben és az áldásban is. Mert te mindent megadsz nekünk, ami az életre és kegyességre szükséges.

Lágy áldott, ezért Urunk!

Ámen.

689 Tégy, Uram, engem áldássá

🎵 Füle Lajos (1925-)

🎵 Füle Lajos (1925-)

Tégy, U-ram, en - gem ál - dás - sá! Lel - ke - det úgy vá - rom.

Tedd te a szí - vem há - lás - sá, hogy ne - ked szol - gál - jon!

Bár - ho - vá kül - desz, aj - kam - ról zeng - jen az új é - nek!

Tégy, U-ram, en - gem ál - dás - sá! Oly sok a bús é - let.